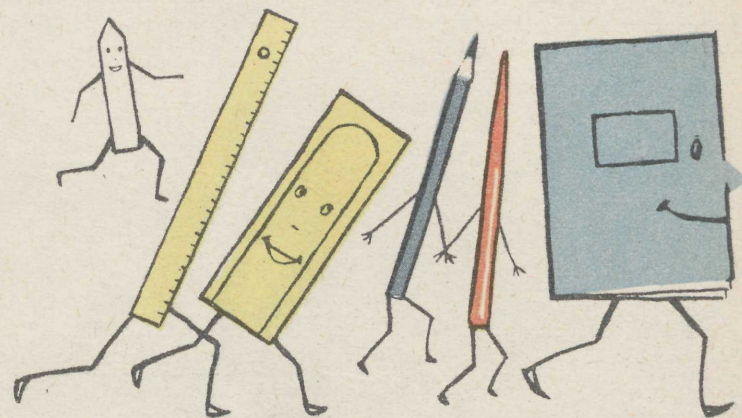

TÄHEKE

Mall

läheb

Kallid sõbrad! Väga
paljud teist lähevad 1. sep-
tembril kooli. Loodan, et
teie kõik olete koolis tub-
lid ja tragid lapsed ning
kogute hoolassti tar-
kust! Seet pidage meeles:
mida Juku ei õpi, seda
Juhan ei tea!

„Täheke“

Tänavu suvel sai Mall seitsmeaasta-
seks. Tädi Liisi tõi talle sünnipäe-
vakingiks triipudega koolimütsi, ema ostis
pruunist nahast raamatumapi, isa suure-
suure karbi värvipliiatseid.

Mallel oli kinkide üle väga hea meel.
Veel parem meel oli tal aga selle üle, et
varsti saab temast koolilaps.

Seda röömu pidi tingimata kellegagi
jagama.

Vanaema kooris köögis kartuleid. Mall
tõi oma väikese pingi vanaema suure
pingi kõrvale ja päris:

«Vanaema, kas koolist saab palju tar-
kust?»

«Oi, koolist saab väga palju tarkust,»
kiitis vanaema.

«Raamatulugemise vist saab virk laps
täitsa selgeks?» arutas Mall.

«Raamatulugemise saab virk laps pä-
ris selgeks,» kinnitas vanaema. «Arvuta-
mise saab ka selgeks.»

Mall keksis heameele pärast ühel jalal
ümber vanaema. Kui ta lugema õpib, loeb
ta läbi kõik paksud raamatud isa riivil.
Arvutamiskuse kasudest ei maksa rää-
kidagi. Kui Mall arvutamist tunneb, usal-
dab ema teda kindlasti üksinda poodi
saata.

Natukese aja pärast oli Mallel vana-
emale uus küsimus:

«Vanaema, kas koolis laulda tohib?»

«Tohib, tohib,» noogutas vanaema
pead. «Seal on kohe niisugused tunnid,
kus lauldakse.»

«Aga kas koolis tantsida tohib?»

«Tohib, tohib,» noogutas jälle vana-
ema. «Seal on niisugused tunnid ka, kus
tantsitakse ja turnitakse.»

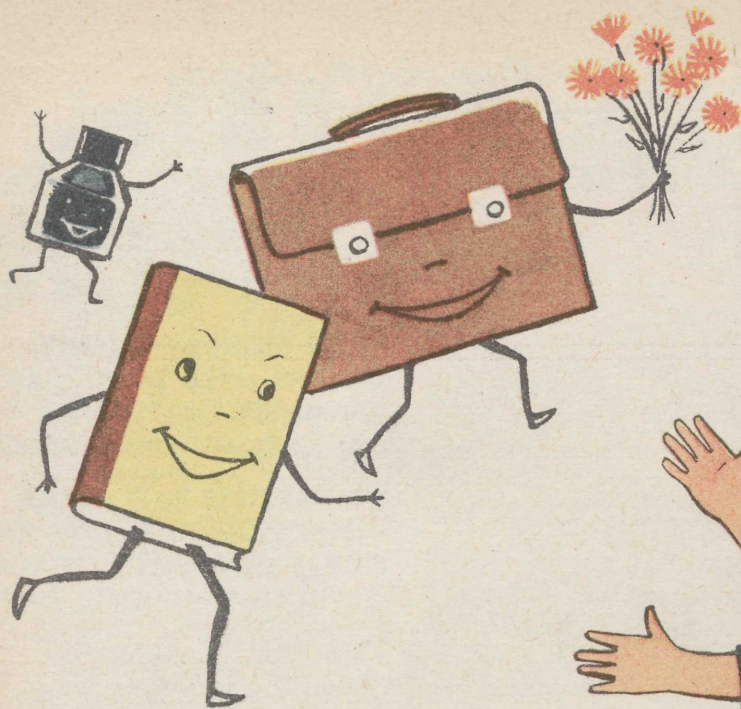
See meeldis Mallele väga. Tantsimist
ja laulmist armastas Mall üle kõige.

«Aga kas koolis vallatust teha tohib?»

Vanaema kergitas imestunult prille ja
Mall hakkas oma nalja kordamineku
pärast kilkama. Ta teadis küll, et vallatu-
sed peab koolilaps koju jätma.

Nõnda nagu sellel päeval, olid Malle

J. Rannap

kooli

teod ja mõtted terve juulikuu seotud peatse kooliminekuga. Kui tädi Liisi jälle külla tuli, kokkus ta päris ära.

«Malle! Sa oled oma uue koolimütsi juba vanaks kandnud!»

Mallel lipsas ehmatusest sõrm suhu.

«Mina küll koolimütsi kandnud pole,» õigustas ta ennast.

«Ükskord naabri-Pilvile näitamiseks panin pähe... ja teinekord, kui maasikal

käisime... Tuuliku Sentale andsin ka korra proovida... ja piima käisin toomas... ja apteegis..., aga kandnud ma mütsi küll ei ole.»

Õnneks teadis tädi head nõu, kuidas peakatet jälle uueks muuta. Mall pidi seda hästi rohke seebiga pesema. Ainult kollased paelad tuli enne pealt ära harutada.

Mida lähemale esimene september jõudis, seda ärevamaks Mall muutus. Igal hommikul otsis ta vanaema üles ja päris: «Vanaema, mis koolilaps peab oskama?»

Igal hommikul vastas vanaema ühtemoodi:

«Koolilaps peab oskama viisakas ja viks olla.»

Pärast seda vaatas vanaema harilikult toas ringi ja küsis:

«Ei tea, kes see tüdruk oli, kes oma kingad söögilaua alla unustas?»

Nõnda läksid veel nädalapäevad. Siis ei jätnud Mall enam midagi laokile. Niksu tegi ta juba niisama ilusasti nagu muruneid lastenäidendis, ja oma piimatassi jõi ta ka alati tühjaks. Ühel hommikul ütleski siis vanaema:

«Koolilaps peab seda oskama, mis sina nüüd oskad.»

Pärast seda oli Mallel nii hea meel, nagu ei kunagi varem.

Ta rõõmustas veel juba ette uute sõprade üle, keda ta koolis leiab. Eriti rõõmus aga oli ta selle üle, et varsti võib temagi kinnitada kleidile niisamasuguse oktoobrilapse punase tähekese, nagu on naabri-Salmel.

L. HÄRMI illustratsioon

KÄGU

H. Mänd

KÄGU, SUL ON KÕVA PEA,
AINULT ÜHTE LAULU TEAD:
KUKU-KUKU-KUKU.
LÄBI MAI- JA JUUNIKUU
IKKA SAMAD SÕNAD SUUS:
KUKU-KUKU-KUKU.

AGA JUULIS VAIKID ÄKKI –
SIIS SA NÄKSID ODRAKAKKI,
OKAS KURKU JÄÄB.
OKAS HOIAB SUUD SUL LUKUS,
OKKA PÄRAST SA EI KUKU,
KÄHE ON SU HÄÄL.

SÜGISEL SAAD TUUSIKU
JA SIIS MEIE KUUSIKUST
LENDAD ÄRA VARSTI.
LÖUNAMAAL SUL AVITAB
HÄÄLEPAELU RAVIDA
MITU KURGUARSTI.

Kaaru

N. Laanepõld

VAHEL MÕNE KOOLIKOTIS
LÖHNAB HÄSTI SAIAKOORIK,
KÄHKU SELLE ÜLES OTSIB,
HAMBAID LEIU KALLAL PROOVIB.

RAAMATUTEST TA EI HOOLI,
PIGEM SPORDIB, HÜPPAB KAUGUS
VALVAB HOOLSALT MEIE KOOLI,
TERVITUSEKS MUUDKUI HAUGUB.

KES EI TUNNEKS MEIE KOOLIS
KAARU KURJUSTAVAT BASSI,
KUI TA TÄHTSALT KÖNNIB HOOVIS,
HIRMUTADES MÕNDA KASSI?

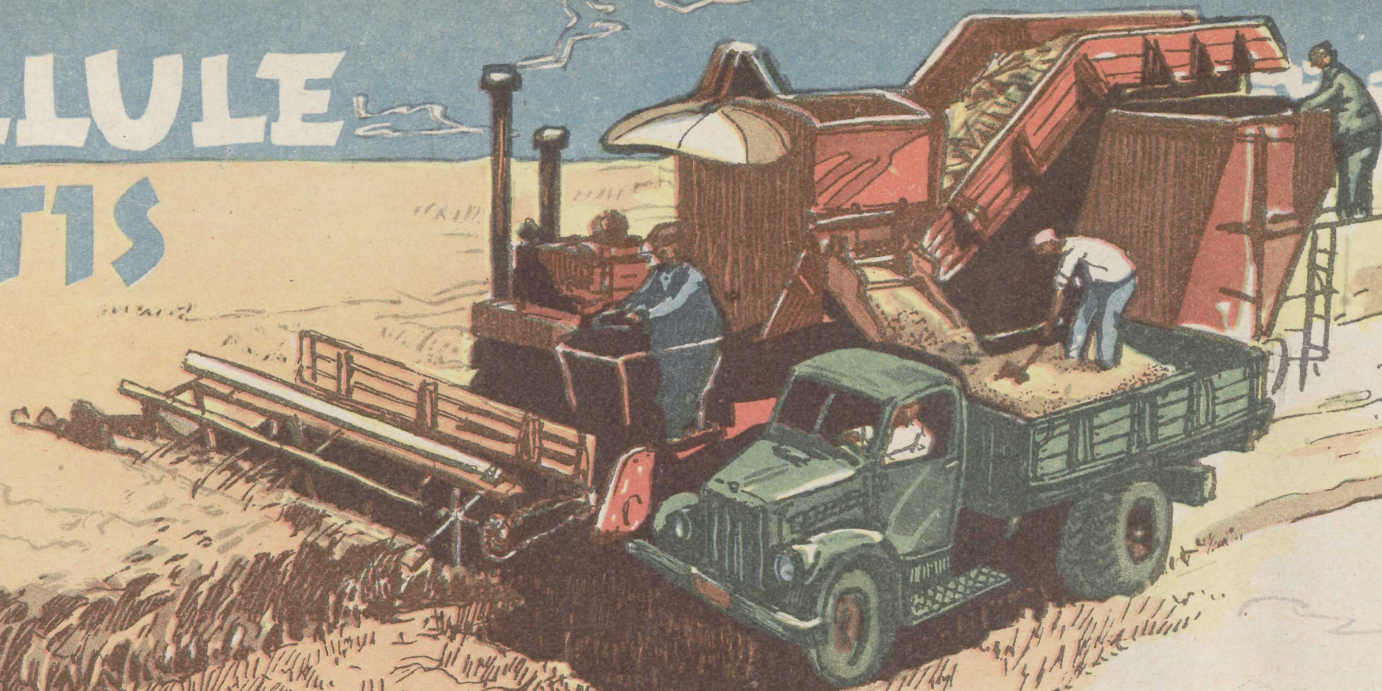
TUNNID. VAIKUS KOOLIMAJAS.
KAARUGI ON VAIKNE. MAGAB.
AGA IGAL VAHEAJAL
LÜÖB TA LÄRMI AKNA TAGA.

ÖNNESTUB TAL KLASSI TULLA,
TÕUSEB KOHE HIRMUS KÄRA,
SEST ET KAARU AINA HULLAB,
PEIDAB TAHVLILAPI ÄRA.

K. NIINEPUU illustratsioonid

PÖLLULE SÕITIS

O. SOANSI joonistus

KOMBAIN

Sügisel, kui vili on saanud küpseks, sõidab kolhoosi põllule kombain. Kombain lõikab vilja ja samal ajal ka masindab, tehes ära rohkem kui kümne inimese töö. Kuidas ta töötab?

Kombainil on palju teravaid nuge, kõiki nuge koos nimetatakse vikatiks. Vikati ees ei jää kasvama ükski viljakõrs. Lõigatuna liiguvad viljakõrred mööda linti üles masinasse. Masinas otsekui pekstakse terad peadest välja. Ning edasi jätkavad terad ja kõrred oma teekonda juba lahus.

Peale kombaineri, kes juhib kombaini, jälgides, et ükski viljakõrs kasvama ei jääks, töötavad kombainil veel kaks inimest. Neist ühe hooleks on terade saatus ja teine tegeleb põhuga.

Mis siis teradega edasi juhtub? Kõrtest eraldunud, satuvad nad nende jaoks ehitatud kasti. Kastist lastakse terad ava kaudu

auto kasti, mis sõidab kombaini kõrval, või kottidesse. Kui kast saab vilja täis, katkestatakse hetkeks vilja vool ja täis auto asemele sõidab uus. Täis viljakott aga seotakse kinni ning tõstetakse põllule. Põllult viiakse vili kuivatitesse. Lõikusmasinatega lõigatud vili pannakse enne masindamist hakkidesse või aunadesse ja jäetakse kuivama. Kombaini lõigatud ja masindatud vilja kuivatatakse aga tuule ja päikese asemel kuivatiahi. Ja siis võib vili juba sõita otse veskisse.

Aga kõrred, mis saab nendega?

Viljapeadest ilma jäänud, nimetame neid nüüd koos põhukuks. Kombainil on põhuvanker. Kui vanker saab põhku täis, lastakse see põllule hünnikutesse maha. Põllult rändab põhk põhuhoidlatesse või pannakse suurtesse kuhilatesse.

Nii töötabki kombain.

TEEME LAHTI POSTIPÄUNNA!

MIDA SUVEL TEGIME,
SELLEST TÄNA RÄAGIME.

Kevadel, kui koolist vabaks sain, andis õpetaja mulle kaasa 20 väikest siidiussi. Asetasin need kodu kaseokstele, sest nad toituvad kaselehtedest. Iga päev panin neile värsked kaseoksi.

Möödus kuu. Ussid olid kasvanud sõrmejämmedeks ja umbes 8 sm pikuseks. Siis jäid nad vaikseks, ei söönud enam ja ühel päeval leidsin, et üks uss on kadunud. Silmitsesin oksa hoolsamalt ja nägin, et ühe oksa küljes oli valge siidikera. Jälgisin, kuidas teised ussid end siidi mässisid. Nad eritasid siidi suu kaudu. Möödus teine kuu ja ühel päeval tuli siidikerast välja ilus liblikas. Varsti tulid ka teised liblikad välja. Liblikad elasid 7-8 päeva. Selle aja jooksul munesid nad hulgaliselt mune ja munadest tulid jälle väikesed ussid.

MALLE LINNA,
Märjamaa Keskkooli
õpilane

KALLIS „TÄHEKE“!

Mulle meeldivad väga loomad. Suvel olin maal ja aitasin vanaema. Söötisin kanu, tõin lehma karjast koju ja tegin lehmade aseme ära. Kui suureks saan, tahan hakata kolhoosi zootehnikuks.

URSULA KLAMMER,
Rakvere 1. 7-kl. Kooli I-a klassi
õpilane

KALAL

Oli soe suvehommik. Uksikud pilved liikusid taevaserval, see ennustas õhtupoolikuks äikest. Enne vihma ju kala näkkab hästi ja me otsustasime koos Avoga kalale minna. Kala näkkaski hästi, kuid mul nii hästi ei näkanud kui Avol.

Kui koju läksime, tuli kõige enne kass Miisu meile vastu. Ta oli tundnud kalalõhna. Ma andsin väikesed kalad Miisule ja suured praadis ema ära.

MATI NAHKUR,
Jõgeva Keskkooli II-a klassi
õpilane

Tallinna 4. Lasteaia lapsed mõtlesid välja mõistatusi. Kas oskate neid lahendada?

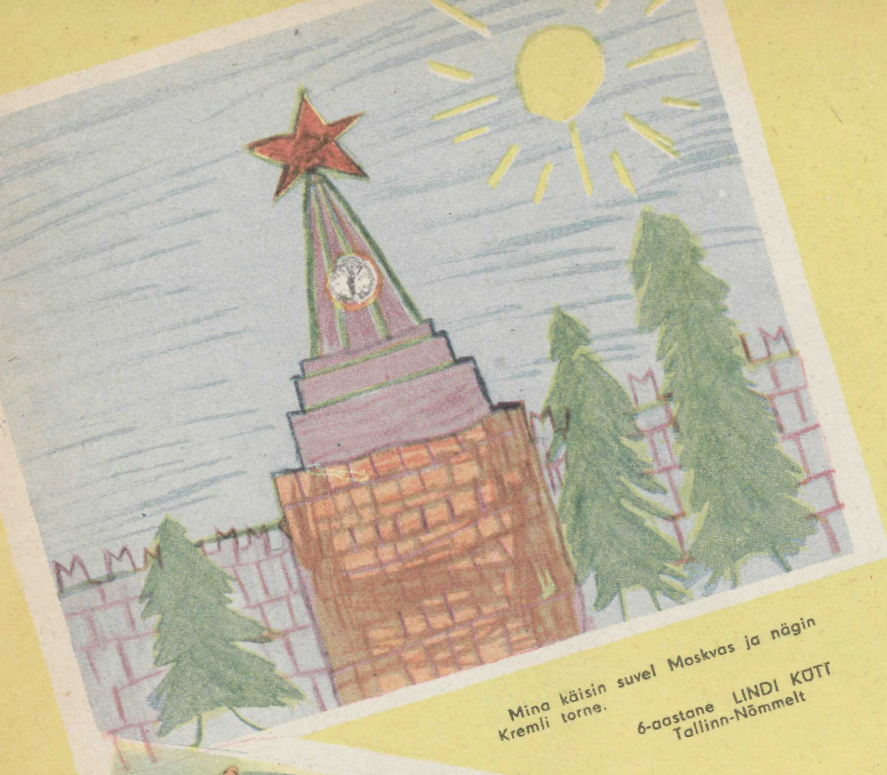
1. Rauast kägu, metsas kukub, tee peal tukub. (Kivets.)

2. Kahel õuel palju valgeid kanu. (Hambad poqwoh.)

3. Metallist piip, kui vett sisse panna, siis vilistab. (Mudilasoskerestri pill-õõbik.)

Lõbus on niisuguse purjekaga sõita sinisel merel.

5-aastane SURIK MATVIENKO
Pärnu 2. Lasteaiast

Mina käisin suvel Moskvas ja nägin Kremli torne.
6-aastane LINDI KOTT
Tallinn-Nõmmelt

Põnev on oodata, kas kala näkkabi!
ARVO KÜBAR
Loksa Keskkooli II klassist

Pille-Riin

KUU

Suured inimesed on alati head. Vähemalt teavad nad, kuidas tuleb hea olla, sest nad oskavad lapsi õpetada ja keelata, et tee nii ja ära tee nii.

Pille-Riin on keskmine, sest ta on vahel hea ja vahel paha ka. Mõnikord on ta meelega paha – siis, kui jonnib –, kuid enamasti kogemata. Hea on ta aga alati iseenesest ja ainult väga harva meelega – siis, kui tahab selle eest midagi saada.

Suurtel inimestel on headuse eest igasuguseid ilusaid asju, mis lastel ei ole. Emal on helekollane imeõhuke kohvitass, isal on fotoaparaat, tädi Juulil jälle on ilus valge koer Tuks, kes iga vööra inimese peale haugub, sest ta arvab, et need ei ole head. Tädi Juulile aga ei tee ta midagi. Tuksi meelest on ka Pille-Riin hea, kuigi ema just täna hommikul ütles, et Pille-Riin on paha tüdruk, kui Pille-Riin jonnis ega tahtnud üksi koju jääda.

Isal ja emal ja tädi Juulil on veel headuse eest igaühel oma kuu.

Isa kuu on august, ema kuu on mai, sest temal on ka nimi ja see on Mai. Kaua aega Pille-Riin üldse ei teadnud, et emadel nimed ka on, aga möödunud suvel sai

teada, kui tädi Juuli ema nimepidi hüüdis.

Tädi Juulil on ka oma kuu – see on juuli. Ainult Pille-Riinil ei ole kuud. Selle üle oli Pille-Riin seni väga õnnetu. Isa küll lohus teda, et kuud pole tal sellepärast, et kalendriõudel pole, kuid Pille-Riinil nimi ei ole, ja nad kuid ristasid. Ja kui nad nüüd teavadki, siis pole neil enam ilma nimeta kuud.

Isa ütles veel nii, et kui Pille-Riin hea laps on ja hästi sööb, siis ta palub sellele kuule, mis taevast on, Pille-Riin nimeks panna, sest see, vaeseke, on seni hoopis ilma nimeta, nii nagu Pille-Riin on ilma kuuta. Aga Pille-Riin kartis, et mõni

teine laps võib selle suure kuu enne endale saada, sest Pille-Riin ei söö värsket kapsasuppi, ja arvas, et tema oleks ka poolkuuga nõus, kui ainult saaks. Vanaisal on ka ainult pool kuud, sest tema nimi on Jaan, aga kuu on jaanuar. Kuid isa ütles nii, et poolkuud nimisi ei saa, et see käib suure kuuga ühes tükis. Aga ta lubas sellel juhul, kui mõni teine laps peaks suure kuu koos poolkuuga endale saama, paluda Pille-Riini jaoks mõne tillukese, inimeste tehtud kuu. See aitaks seniks küll, kuni Pille-Riin ise suureks saab. Ja siis on ka need inimeste tehtud kuud juba suuremad, kui Pille-Riin ükskord suur on.

TÄHEKESE
LOOMAAED

A. SALDRE joonistus

Tundsite ta muidugi kohe ära – lõvi! Kuid seda, kus lõvi elab ja mida ta sööb, te vist küll ei tea.

Lõvi koduks on Aafrika ja Edela-Aasia laiad rohuväljad. Seal kasvab ainult üksikuid puid.

Nagu pildiltki näha, on lõvi värvilt pruunikaskollane. Isalõvi pead ümbritseb tugev lakk. Emalõvil niisuguseid juukseid ei ole.

Kui rohumetsadesse saabub öö, läheb lõvi saaki varitsema. Ta sööb liha ja sellepärast on pühvlitel (veise moodi loomad), kaelkirjakutel ja teistel loomadelt põhjust teda karta ja parem eemale hoida.

ANTS EI PESE SILMI, KÄSI –
VASTUMEELT ON TALLE VESI.

NII TA MUSTA
LASTELE KUI M

VIHM NEID TABAS KESET JUTTU.
SEENE ALLA KÕIK NUUD RUTTUI

AGA VAAT, MIS TEGI VESI!
MEIE NEEGRI VALGEKS PE

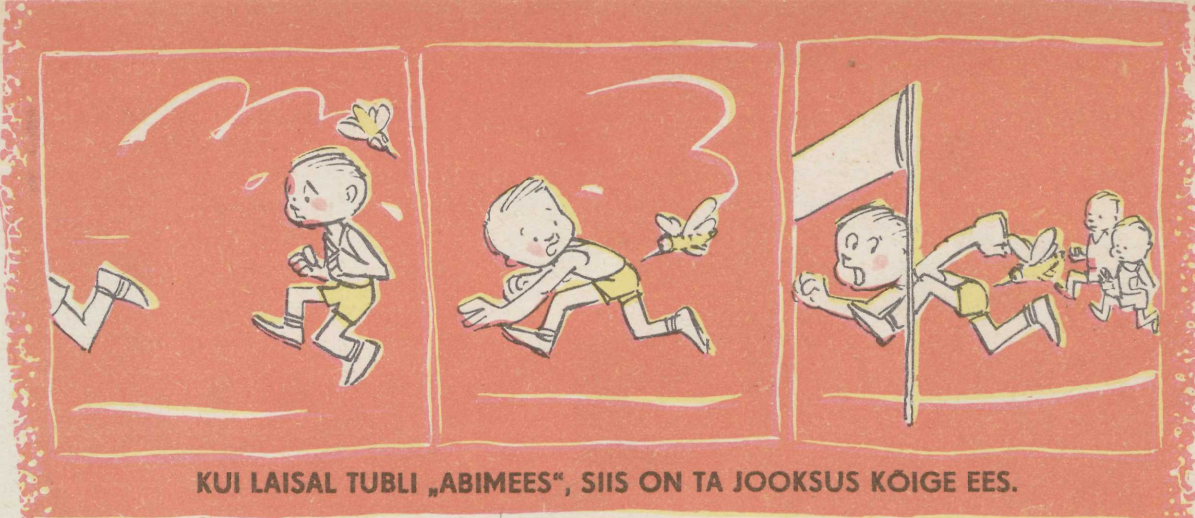
R. RAAMATU joonistused

NAERU!

T RINGI KÄIB,
EGER NÄIE.

AAFRIKAST ANTS PALJU TEAB,
LOOD ON LÖBUSAD JA HEAD.

KUI LAISAL TUBLI „ABIMEES“, SIIS ON TA JOOKSUS KÕIGE EES.

T. KUUSMAA ja T. MOOSARI joonistused

Kuulakamakas

Rootsi muinasjut

Elas kunagi saunik, kes töötas mõisas päevilisena. Laupäevaõhtuti oli mõisnik nii armuline, et isegi lobi- ses sulaste ning teiste mõisatöolistega. Ükskord rääkis ta: „Härra praost kutsus mind homseks enda juurde einele.“ Oli kohe näha, et ta tahtis suurustada. „Siis olen minagi seal!“ ütles saunik selle peale rahuli- kult. „Sina?!“ hüüdis härra ja tegi suured silmad. Siis aga puhkes ta mürinal naerma. „Ja-jah! Õigus, õigus,“ ütles saunik rahulikult ja tegi näo, et ta on selles täiesti kindel. „Kui see on õige, kingin sulle kümme riigitaalrit ja tüki maad!“ lubas härra.

Rõõmsalt nõustus vaene mees sellega, kuna kaotada polnud tal ju midagi. Aga pühapäeval, kui praost oma jutluse just lõpetanud oli, hiilis saunik käärkambrisse ja sikutas vaimulikku talaarist. „Mis sa soovid?“ pöördus see mehe poole. „Oh, ma tahtsin auväärselt härra praostilt ainult midagi küsida.“ „Mul on praegu kiire,“ vastas praost. „Tule minu juurde homme!“ „Hea küll, võin ju ka mõnelt teiselt küsida,“ teeskles mees haavunud. See ei meeldinud vaimulikule. Ja pealegi tekkis temas

uudishimu teada saada, mis juhtunud on.

„Ma tahtsin auväärsest härra praostilt küsida, mis võiks umbes telliskivisuurune kullakamakas väärt olla.“

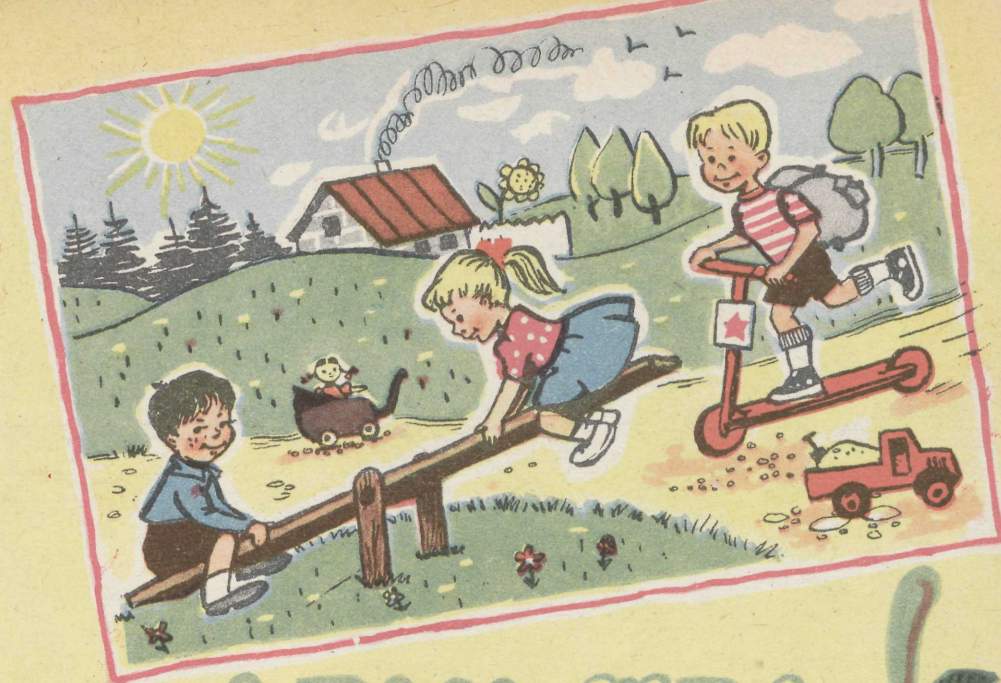
„Mis, mis?“ hüüdis vaimulik üllatunult. „Praegu ei ole mul sinu jaoks aega. Kuid tule minuga einetama, kohe seejärel saame selle asja üle rääkida.“

Mees võttis kutse viisakalt tänades vastu. Ja kui ta praosti järel astus tuppa, kus külalised juba lauas istusid, siis piilus ta muidugi kahjurõõmsalt oma isanda poole.

Sellel vajus alumine huul pikaks, kui ta oma saunameest tulemas nägi, ja valutava südamega jättis ta hüvasti kaotatud kümne riigitaalri ning lubatud maatükiga.

Vaevalt oli sööming lõppenud, kui praost sauniku oma töötuppa kaasa kutsus, et leitud kullakamaka kohta kõik teada saada.

„Oh ei, leidnud pole ma veel midagi!“ ütles saunik. „Aga juhul, kui ma sellise kunagi leian, oleks ometi päris hea teada, mis ta väärt on.“

ARVA ÄRA

mis on teiviti?

Vello ja Aare istusid trepil ning rääkisid kangetest spordimeestest.

„Aga see Murumäe on ikka küll vahva jalgpallimängija!“ hüüdis Vello. „Kus ikka pörotab! Vaata, nii!“

Ja Vello hüppas trepilt alla ning virutas murul seisnud pallile hea vopsu. Ummargune nahkera vuhises üle õue värava poole. Seal seisis ämber, kuhu majahoidjatädi oli äsja kogunud paberitükke ja muud prahti.

„Mauhti!“ lendas pall vastu ämbrit ja virutas selle ümber. Siis pörkas pall kõrvale ja tädile otse vastu jalgu.

„Hoh-hoh-oo!“ hõiskas Vello. „Vaata, kus oli ikka täpne löök!“

Tädi hakkas tõrelema ja ütles, et Vello peab prügi uuesti ämbrisse tõstma.

„Phäh! Ei tõsta!“ toppis Vello käed püksitaskusse.

Tädi noomis edasi ja võttis palli oma kätte.

See oli Vello meelest juba liig.

„Anna pall siia!“ käratas ta vihaseilt.

„Ei anna!“ vastas tädi rahulikult. „Sina ei oska käituda.“

„Phäh! Mina olen kuulus jalgpallimees Murumäe. Sina ei tea sellest midagi.“

Korraga lükati värav lahti. Kolinal müksas see ümberkukkunud ämbrit. Värava vahelt vaatas sisse pikk heledate juustega noormees.

„Oii! Vabandage, et ma teie ämbri ümber ajasin!“ hüüdis tulija ning hakkas paberitükke ja muud prahti ämbrisse tagasi kühveldama. Siis tõusis ta kähku püsti, võttis

„Tema pidi kah Murumäe olema!“

Nüüd vajus Vello pea rinnale. Ta silmad jäid ainiti prügiämbrile peatuma.

„Ei ole ma veel kedagist Murumäe...“ pomises poiss häbelikult. Pöördus siis tädi poole ja ütles selge häälega:

„Palun vabandust!“

Kuulus SPORDIMEES

H. PUKK

tädil hoolitsevalt käsivarrest kinni ja ütles:

„Ega ma teid kogemata väravaga müksanud? Vabandage veel kord!“

„Akki märkas noormees palli tädi kaenas.“

„Kas lähete treeningule või?“ hakkas ta lõbusalt naerma.

Tädi muigas, näitas siis peaga Vello poole ning sõnas:

„Meil oli siin väike jutuajamine selle kuulsa jalgpallimehega.“

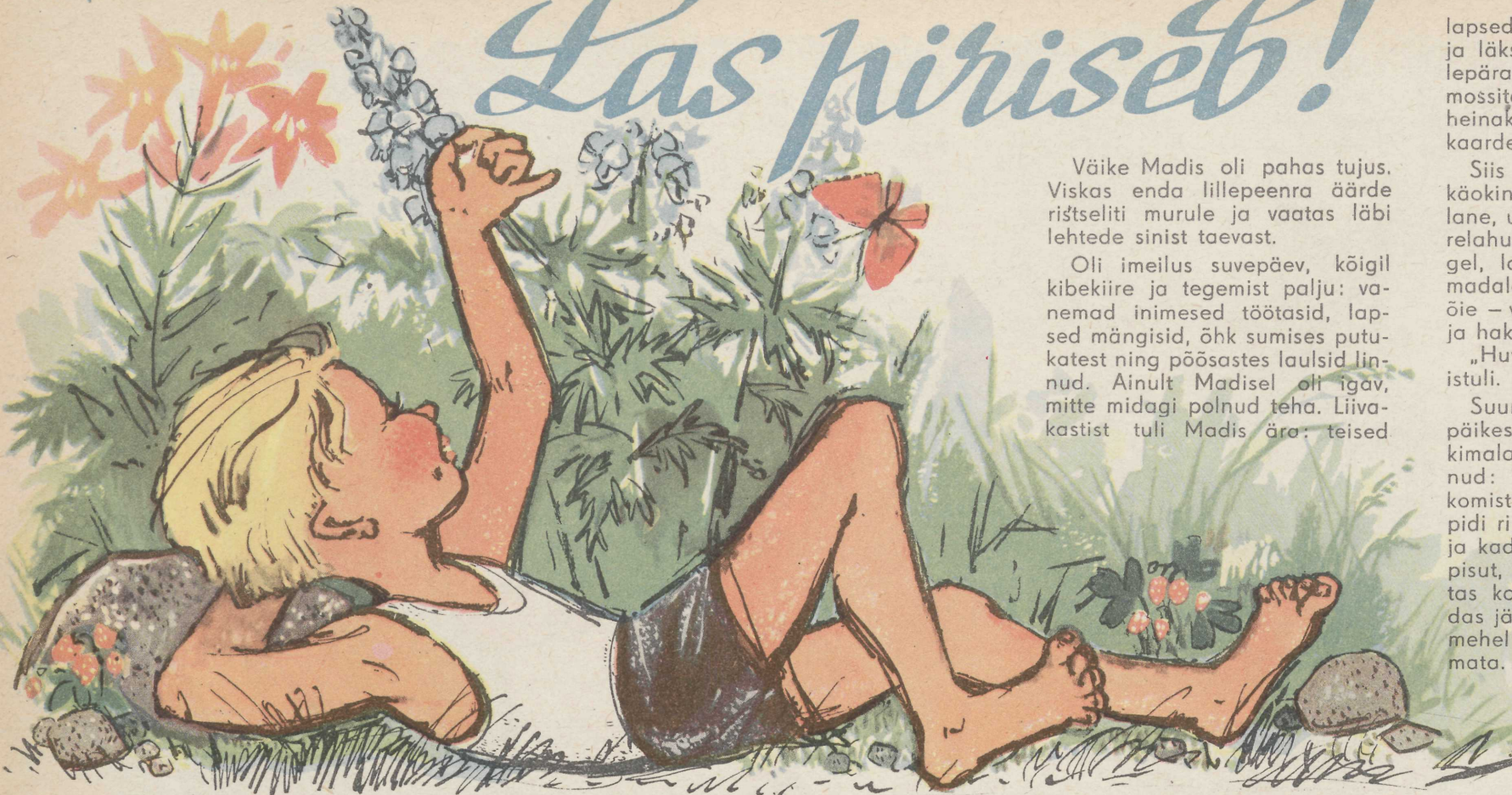
„Noo?“ imestas noormees. „Siis oleme sinuga ühe ala mehed. Mina löön vahel ka jalgpalli. Mu nimi on Murumäe. Aga kuidas sinu nimi on?“

Vello silmad läksid suureks-suureks. Ta ei saanud sõnagi suust.

Tädi aga vastas Vello eest:

Las püriseb!

Väike Madis oli pahas tujus. Viskas enda lillepeenra äärde rihtseliti murule ja vaatas läbi lehtede sinist taevast.

Oli imeilus suvepäev, kõigil kibekiire ja tegemist palju: vanemad inimesed töötasid, lapsed mängisid, õhk sumises putukatest ning pöösastes laulsid linnud. Ainult Madisel oli igav, mitte midagi polnud teha. Liivakastist tuli Madis ära: teised

lapsed jätsid ta sinna üksinda ja läksid mujale mängima. Sellepärast Madis nüüd omaette mossitaski, rapsis maast kasteheinakörsi ja pildus igasse ilmakaarde laiali.

Siis jäi väikemees kuulutama: käokinga kohal lendas kimalane, undas nagu vanaema koorrelahutaja. Tiirutas esialgu kõrgel, laskus ikka madalamale ja madalamale, kuni valis endale õie – valgeõilmelise kingakese – ja hakkas sellest kinni.

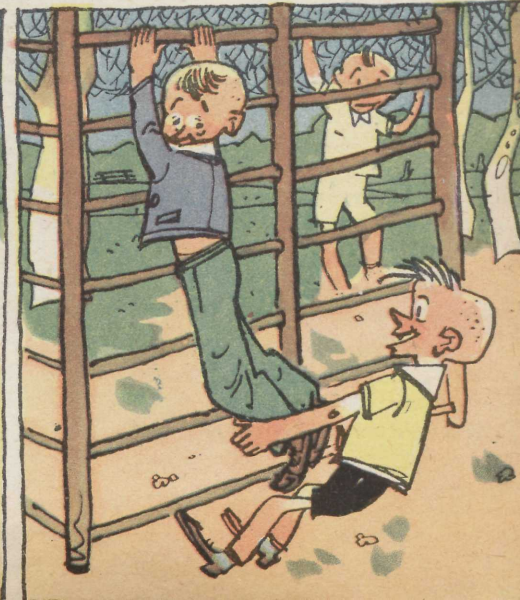
„Huvitav!“ krapas Madis istuli.

Suur musta-punasevöödiline, päikesest kiiskavate tiivadega kimalane oli pikast lennust väsinud: õit mööda üles ronides komistas ta ja jäi ainult üht jalga pidi rippu. Võttis siis tiivad appi ja kaduski õiesse; pukitses seal pisut, tuli tagurpidi välja, valgutas kollaseid suirakorve ja lendas järgmisele õiele. Usinal töömehel polnud aega hingegi tõmata.

E. PIKA illustratsioon

TUISUPEA lastepargis

VAADAKE HOOLEGA NEID PILTE JA KIRJUTAGE SIIS „TÄHEKESSE“ TUISUPEAST LOOKE!

Madis vaatas kimalast natuke aega ja ta näole libises kaval naeratus... Kui kimalane pugus järgmise õie lehtede vahele, õiendas Madis käe pikale... ja pigistas õieava meekorjaja järelt kinni.

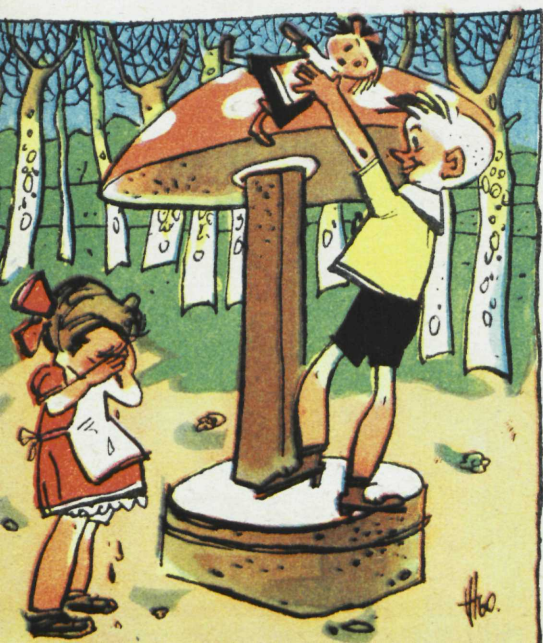
„Las piriseb pisut!”

Õige: las piriseb! Kas kimalane? Ei!

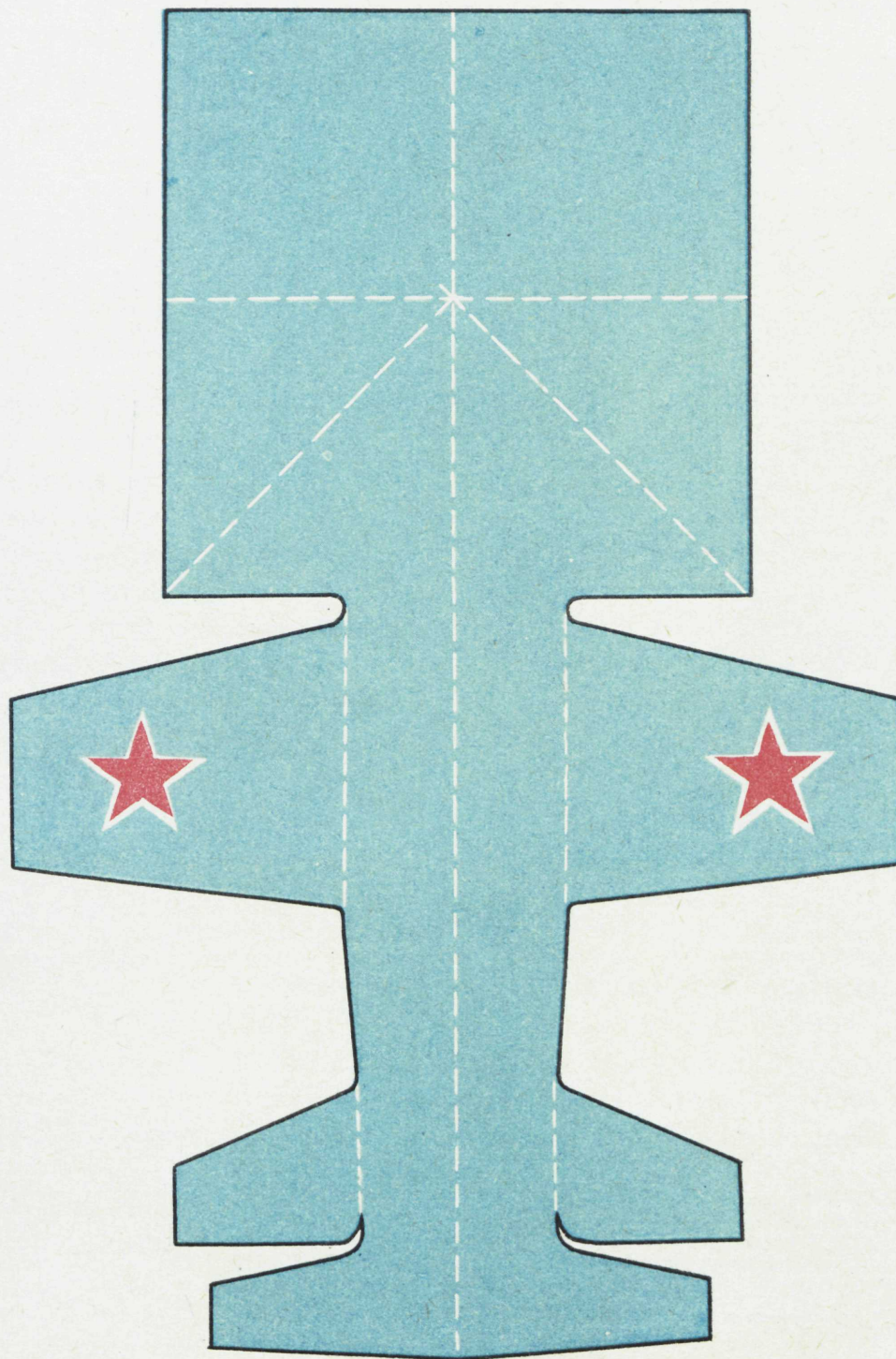
Madisel ei tulnud mõttesegi, et pill tuleb hoopis tema kätte. Liivakastis mängulinna lõhkumise, tüdrukute patsidest rebimise ja väiksematelt mänguasjade äravõtmise pärast ei olnud keegi Madist nii valusasti karistanud kui pisike mesilind kõõngakeses kinnihoidmise eest.

Näpp püsti, jooksis Madis valju nutuga toa poole: herne suurused pisarad silmis, kaebas väike piriseja vanaemale kurja mesilase peale.

„Saad ehk nüüd ka ise aru, miks keegi sinuga mängida ei taha, kulla Matsike?” ohkas vanaema Madise valutavale sõrmele puhudes.

SEDA SINIST JOONT MÕÖDA LÕIGAKE VALJA KORVALOLEV KASITAOLEHT

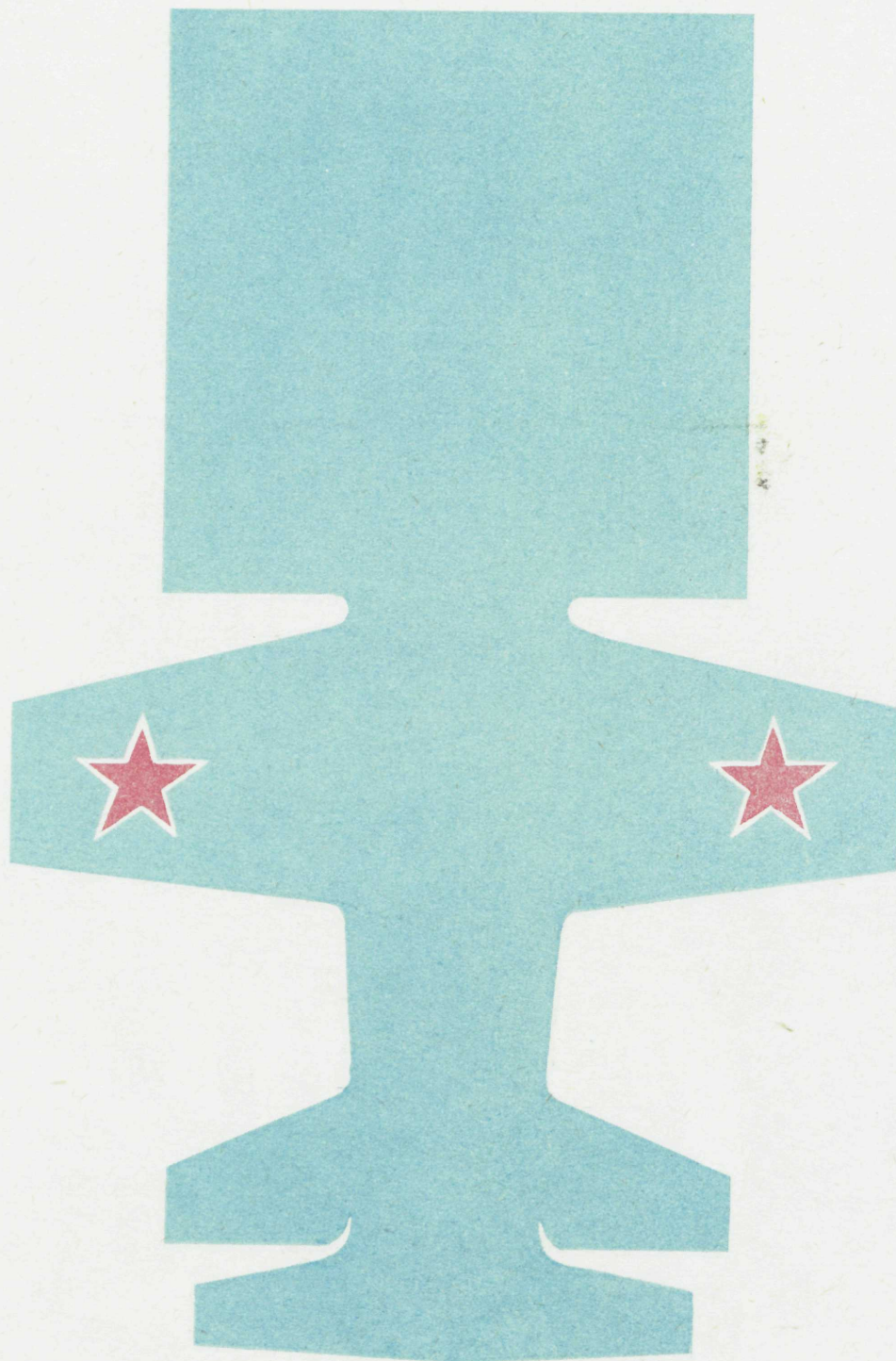
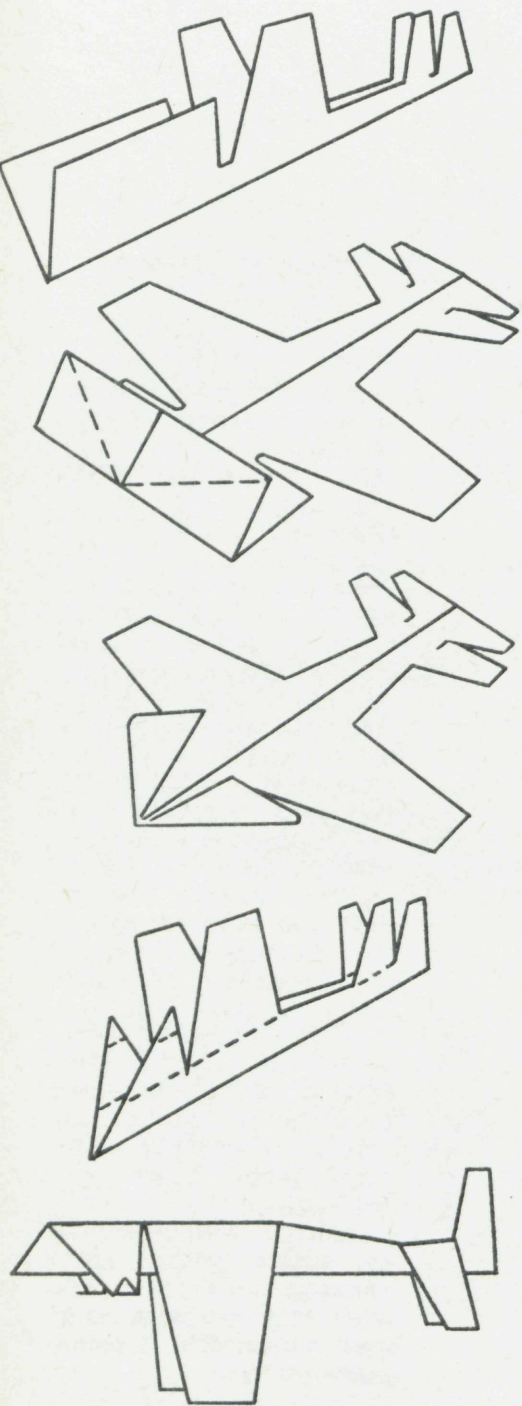
TEEME ISE LENNUKI!

KÕIGEPEALT LÕIKA LAIALI-LAOTATUD LENNUKIKUJUTIS MÕÖDA JÄMEDAT JOONT VÄLJA. JÄRGMISEKS MURRA MUDELLENNUKI KUJUTIS PIKI KESKJOONT KOKKU NII, ET JOON JÄÄB VÄLJAPOOLE. MÕLEMAD POOLED PEAVAD OLEMA TÄPSELT UHESUURUSED. SAADUD KUJUTIS MURRA MÕÖDA PUNKTIIRJOONI KOKKU, NAGU ON NÄIDATUD JÄRGMISEL LEHEKULJEL OLEVATEL JOONISTEL.

ESIMESEST, RUUDUKUJULISEST LENNUKI OSAST TULEB KERE ESIOSA JA NINA. TIIBU MURDES JÄLGI, ET MURDEJON OLEKS KERE KESKJONEST IGAL POOL UHEKAUGUSEL. RÕHTSABA MURRA KALDU, NII ET ESISERV OLEKS MADALAMAL KUI TAGASERV.

VALMIS MUDELIT KONTROLLI ENNE LENNUTAMIST EEST JA TAGANT VAADATES. TIIVAD PEAVAD OLEMA SIRGED, MITTE KAARDUS. RÕHTSABA SAMUTI, JA RISTI PUSTISE SABAGA.

ESIMESEL LENNUTAMISKATSEL SUUNA MUDEL KERGE TÕUKEGA ALLAPOOLE. LENNUK PEAB LENDAMA OTSE, ILMA PÕÖRAMATA, JA MAANDUMA SUJUVALT.

ARVA

Kas oskad lahendada?

1	2	3	4
			5
			6
			7
			8
			9
			10
			11

Täna teeme tutvust ahelmõistatuse lahendamiseega. Nagu näete, on sõna esimese ja viimase tähe asukoht numbritega kindlaks määratud. Nõutava sõna iga tähe jaoks on üks lahter.

1—4. Ehitus pesemiseks ja vihtlemiseks. 2—4. Viljarõuk. 3—5. Üine «kõlalline». 4—7. Saalaviili. 5—7. Süüa tahtmine. 6—9. Aastaaeg. 8—10. Jahe, külm. 9—11. Kauris, kena.

Missugune vanasõna on peidetud sellesse piltmõistatusse?

ÄRA!

Jahimees ja öövik

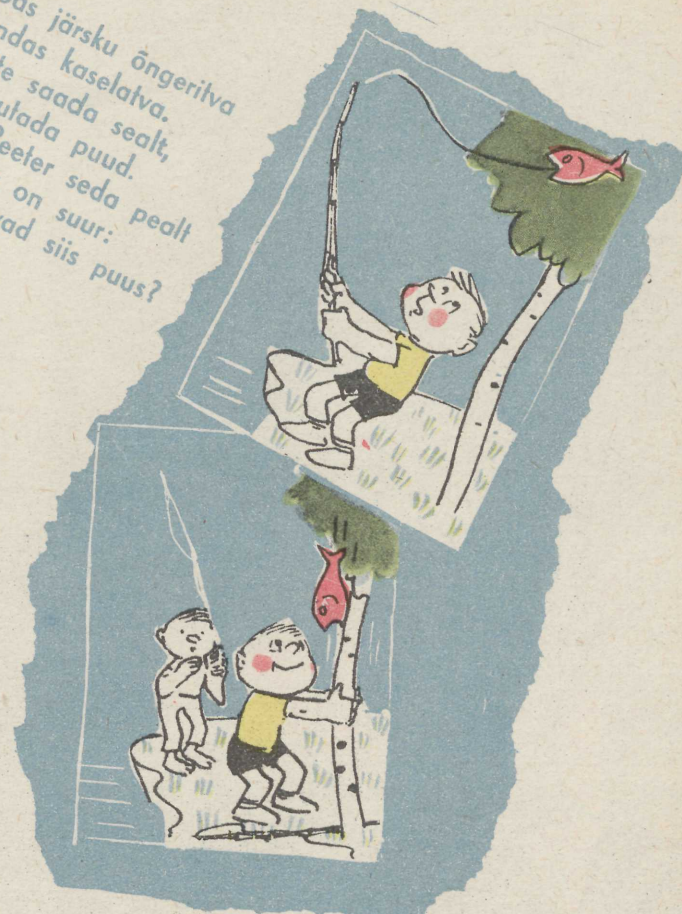

E. EELMA illustratsioon

Armeenia
luuletaja
MKRTITŠ
KORJUN

«Miks, jahimees, hoiad sa puuri sees mind
kui vangi päeval ja ööl?»
Tall' jahimees vastas: «Nii kaitsen ma sind,
kass väljas ära sind sööb.»
«Kui see vaid on põhjuseks,» naeratas lind,
«siis lihtsat lahendust tean:
mispärast küll vabaks ei lase sa mind
ja kassi puuris ei pea?»

Jaan tõmbas järsku õngeritva
ja kala lendas kasetatva.
Et kala kätte saada sealt,
tal tuleb raputada puud.
Näeb sõber Peeter seda pealt
ja tema imestus on suur:
kas kalad kasvavad siis puus?

T. KUUSMAA ja T. MOOSARI joonistused

SÕNAKUULMATUD KÕRVAD

KASVATAJA: KUULE, TOOMAS, ÄRA
RONI MÄNGUASJADE RIIVLILE!
PIRET (LÕÖB LOOTUSETULT KÄE-

GA): EGA TOOMAS KUULE, TEMAL
ON SÕNAKUULMATUD KÕRVADI!

L. RAUDSIK

Esikaanel A. VENDERI joonistus
„Suplemas“

ELKNU Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu ajakiri „Täheke“ nr. 8 – 1960.
Toimetuse kolleegium: E. Lahe, L. Lilleaas, I. Linnat, E. Lootsar, H. Pukk, H. Raigna.
Toimetaja kt. O. Saar. Kunstiline toimetaja E. Pikk.
Ajalehtede-Ajakirjade Kirjastus. Toimetuse aadress: Tallinn, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20.
Ladumisele antud 4. VII 1960. Trükkimisele antud 19. VII 1960. Trükiarv 43 000. Paber 60×92, 1/8.
Trükipoognaid 2. Arvutuspoognaid 4. MB-01252. Tellimise nr. 757.
Trükikoda „Oktoober“, Tallinn, Tartu mnt. 49.

Ilmub kord kuus. Üksiknumber rbl. 1.50.

Журнал „Звездочка“. На эстонском языке. Издатель ЦК ЛКСМ Эстонии.

„Vanad majad“
ÉLISABETH DJANNIOT
(14-aastane)

Kõigil teist on sõbrad. Te jooksete sageli üksteise poole ja mängite koos. Kui teie sõber aga elaks väga kaugel, ütleme näiteks Prantsusmaal, mida te siis teeksite? Sinna te ju joosta ei saa. „Saadame kirja,“ vastate. Aga prantsuse laps ei saa eesti keelest aru, ja teie ei oska prantsuse lapse kirja lugeda. Iseasi, kui oleks maailmas olemas ühine keel! Kuid niisugune „keel“ ongi olemas – joonistused!

Siin näetegi prantsuse laste töid. Nemad joonistavad nagu teiegi seda, mis neile kõige enam meeldib. Jean Collet (loe: žan kollee) näiteks joonistas oma kodujõe Seine'i (loe: sääni). Ta tegi seda väga hoolikalt. Pildil on kõik: raudsild üle jõe, pargas, paat ja naljakas vanaaegne tossava korstnaga aurik. Kaldal on tõstekraana ja eemalt paistavad vabrikukorstnad. Seal võib-olla töötab Jeani isa.

Elisabeth Djanniot (loe: džanio) aga joonistas oma koduümbruse maju. Niisugustes inetutes majades elavad Prantsusmaal paljud lapsed.

Vaadake neid pilte ja prantsuse lapsed polegi enam teile võõrad ja kauged, vaid hoopis teie sõbrad. Nad oleksid justkui teil külas käinud, jutustanud oma kodukohast ja elust.

Teie ei taha, et hakkaksid mürisema kahurid ja langema pommid, mis hävitavad kodusid ja surmavad inimesi. Ka prantsuse lapsed ei taha seda. Sellepärast olidki kõik prantslased, nii lapsed kui täiskasvanud, väga rõõmsad, kui Prantsusmaad külastas Nõukogude Liidu valitsuse juht Nikita Sergejevitš Hruštšov, rahu-saadik, nagu teda nimetatakse.

Ühel kohtumisel Verduni (loe: verdööni) linnas tulid želtsimees Hruštšovi juurde väike poiss ja tüdruk. Poiss ulatas nõukogude külalisele kimbu lilli ja tüdruk karbi kompekte, mida nimetatakse šokolaadipommideks.

„Meie lapsed armastavad neid väga,“ ütles väike tüdruk, „palun, tehke nii, et tulevikus oleks ainult selliseid pomme, mitte niisuguseid, mis lõhkusid Verduni, Stalingradi ja Hirosima. Härra Hruštšov, tehke nii, et maailmas oleks rahu!“

Nikita Sergejevitš kallistas lapsi ja ütles: „Me teeme kõik selleks, et valitseks rahu ja teie silmad ei näeks kunagi sõjakolledusi!“

Kogu maailma lapsed tahavad olla sõbrad ja elada rahu.

„Portree“
MICHEL BRENNOT (loe: mišell
brönoo) (7-aastane)

„Jalutuskäik vihma ajal“
E.C. (5-aastane)

„Päikeseloojang“
JEAN COLLET (13-aastane)